

El carrer d'Enric Claudi Girbal

200

Del carrer d'Enric Claudi Girbal només n'és oberta una travessia de les dues que ha de tenir. El tros obert, entre Rutlla i Baldiri Reixac, és perfectament urbanitzat, com els carrers que li són veïns. Fins a l'estiu de 1984 el carrer s'acabava en un corriol però l'obertura del carrer Baldiri Reixac realitzada entre juliol i setembre d'aquest any ha transformat la sortida del d'Enric Claudi Girbal.

Un cop travessat Baldiri Reixac, però, el carrer es manté encara com a corriol, que voreja els vivers Martinoy, travessa horts i el torrent Gornau per sobre un rústec pont de pedra, i va a sortir a l'avinguda Lluís Pericot. Quan aquests horts i el torrent desapareguin i aquest sector s'urbanitzi, la segona travessia del carrer d'Enric Claudi Girbal anirà des de Baldiri Reixac fins al punt on l'avinguda Montilivi se separi de la de Lluís Pericot.

UNA ESGLÉSIA I UNA ESCOLA

En el tros urbanitzat del carrer hi ha els magatzems d'una empresa subministradora d'energia elèctrica, que sempre té munts de pals enquitranats al mig del carrer. Al costat, al número 13, hi ha un local de l'Església Cristiana Adventista del Setè Dia, i al costat, en un pis, el parvulari de l'escola pública Annexa, situat aquí perquè no cap en l'edifici de la plaça dels Països Catalans. La casa de la cantonada amb el carrer de la Rutlla és la més antiga i té una bonica galeria amb porxos en el primer pis.

CINQUANTA ANYS D'HISTÒRIA

L'origen del carrer, com els que li són veïns, prové del primer terç de segle, quan es va establir

L'obertura del carrer de mossèn Baldiri Reixac fa pocs mesos ha fet aparèixer noves perspectives en l'encreuament amb el carrer d'Enric Claudi Girbal, indret que reflecteix la fotografia de la dreta. A sota, el pont sobre el torrent Gornau, en el tros del carrer Enric Claudi Girbal que encara és per urbanitzar, tocant a l'avinguda Lluís Pericot

el traçat de les vies situades més enllà de la via del tren de Sant Feliu. El 17 de gener de 1930 es va donar nom a aquest conjunt de carrers, i al que comentem ja li va correspondre el seu nom actual, que no ha experimentat canvis. Al tros entre Rutlla i Migdia —que de pura lògica és la seva continuació sense interrupcions— ja des de l'origen se li va donar una denominació diferent que, aquesta sí, ha canviat molts cops. Però ja ho comentarem

quan correspongui parlar del carrer Josep Tharrats, que és el nom actual d'aquesta continuació.

La claveguera s'hi va posar al mateix temps que el nom, i el 20 de març de 1931 es feia la liquidació d'aquesta obra. El projecte d'urbanització definitiu va aprovar-lo el ple municipal de 3 d'abril de 1964. Primer s'hi va posar l'enllumenat, la recepció definitiva del qual la va fer l'Ajuntament el 8 de gener de

1965, però el paviment va trigar una mica més, ja que fins al juliol de 1967 no s'emprenia.

UN HOME DE CULTURA DECIMONÒNIC

Enric Claudi Girbal, nascut a Girona el 1839 i mort a la mateixa ciutat el 1896, fou un dels polifacètics homes de cultura que a la segona meitat del segle

passat van fer possible un extraordinari floriment de la investigació històrica i la creació literària a la nostra ciutat.

Va desenvolupar la seva obra durant els anys seixanta i setanta i ha deixat estudis i guies que encara són de consulta obligada. Destaquem «Los judíos en Gerona» (1870), la «Guía cicerona de la inmortal Gerona» (1866), l'«Album monumental de Gerona» (1876), que inclou tretze còpies sobre paper fotogràfic enganxades a les planes del llibre, ja que la tècnica de reproducció impresa de gravats encara no era prou desenvolupada, «El Príncipe de Gerona» (1865) i els seus estudis sobre els setges de 1864 i 1808-1809, i sobre els banys àrabs.

Però a part d'aquestes obres bàsiques, va publicar llibres i opuscles sobre la vida de bisbes, cardenals i escriptors gironins, així com una seixantena d'articles a la «Revista de Gerona» de la qual va ser fundador i director, i alguns altres articles a «La Renaixença» i a la «Revista de Ciències històriques». Fundà publicacions de vida efímera, com «L'Espingarda» (1861), «El eco de Gerona» (1864), «La crònica de Gerona» (1864) i «El orfeonista» (1877). Conreà la poesia —amb el pseudònim de «Lo trobador de l'Onyar», i la música, va pertànyer a les Acadèmies de Sant Ferran, de la Història i de Bones Lletres. Presidí l'Associació Literària, fou conservador del museu provincial —del qual elaborà un complet catàleg—, i membre de la Societat Arqueològica Tarragonina, de l'Institut Superior Germànic, de la Societat Econòmica d'Amics del País i de la Comissió Provincial de Monuments. El 1874 havia estat designat Inspector d'Antiguitats de la Província de Girona, pel director general d'Instrucció Pública.

J. Fabre

Del 10 de Desembre al 12 Gener

Regal per Nadal i Reis

CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL DE GIRONA

ESTEM ARRELATS

AVÍS

Donant compliment a l'article 10 de l'Estatut Ordenador d'Empreses i Activitats Turístiques, es comunica el canvi de titular de l'HOSTAL GOYA de Lloret de Mar—Av. Puig Castellet nº 45, que fins ara funcionava a nom del Sr. Francisco Dillonder Andreu; el nou titular és la Sra. TERESA DILLONDER BURGADA